

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Δ

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 23 του Απριλίου 1906

ΓΡΑΦΕΙΑ: Δρόμος Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 1925

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΝΟ ΦΥΛΛΟ:

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Σούσιος και Κορνάρος. ΑΛΕΞΑΝΤΡΑ ΠΑΠΑΜΟΣΚΟΥ. 'Επιστήμη πρωτομάθητη—'Αθρόωνος Μηχανισμός (συνέχεια). Δ. Ε. Παραμύθια Μοίβον (της Μιυλήνης). ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ. Κάτου από την δηνη (συνέχεια). Φ. Α. Σωθήκαμε. ΤΙΜΩΝΑΣ. 'Ο Οιδίπους Τύραννος σιό Στάδιο. Δ. ΠΟΥΛΑΚΗΣ. 'Ενας δχιρός σιό καλάθι. ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Λέαντρος Κ. Παλαμάς. Σίμος Μενάρδος. Πεύκος 'Ορεινός. Βασιλένης. Γ. Σ. Ζουφρές. Α. Δ: Δ. Π. Τ. Φαινόμενα και Πράματα (Τό Γυμνασικό Σκολεϊό—'Ο Ματσούκις—'Εφημερίδες και Σιάτνπλαχ—'Η συνταγή του Σέριγκ - Παγκόσμοι κι όχι Ρωμαίκοι). Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ—Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ—ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ—ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΣΩΘΗΚΑΜΕ

'Η πρώτη λέξη, πού ακούστηκε από μερικούς μυαλωμένους Ρωμιούς τή, Τρίτη τάπομεσήμερο σιό Στάδιο όταν έφτασε ο δροσερός και γελαστός και άκμαϊότατος Καναδός, ο νικητής του Μαραθώνιου δρόμου, ήταν ή λέξη

ΣΩΘΗΚΑΜΕ

μιά λέξη πού, με τή σημασία πού θέλανε νάν τής δώσουν οι φρόνιμοι και στοχαστικοί αυτοί πατριώτες μας, είναι Ισοδύναμη, σ' αυτή μάλιστα την περιστατή, με την αρχαία λέξη

ΝΕΝΙΚΗΚΑΜΕΝ.

'Ο Θεός μας λυπήθηκε και δέ νίκησε Ρωμιός σιό Μαραθώνιο και νά μήν έφερνε ή νίκη Ρωμιού - ο δλέθριο αποτέλεσμα πούφερε ή νίκη του Λούη με τó 97, πάλι μεγάλο κακό θά μας έκανε, αφού οι φημερίδες μας, οι πατριωτικώτατες, αγωνιστήκανε βδομάδες και μήνες αλάκαιρας νά γιομίσουν τó κεφάλι μας άέρα και νά μας πείσουν πώς φτάνει νά νικήσουμε σιό Μαραθώνιο και πάει πιά, τούς φάγαμε τούς σκυλόφραγκους, τόν καταχτήσαμε τόν κόσμο.

'Ακούστηκε κι αυτό σιό Στάδιο: «κάθε νίκη πού παίρνουμε σιό Ολυμπιακούς άγώνες είναι και μιá εθνική πληγή, και γι' αυτή όσο λιγώτερες νίκες παίρνουμε, τόσο λιγώτερες εθνικές πληγές ανοίγουνε». 'Από Ρωμαίκο στόμα βγήκε ο φρόνιμος λόγος και γι' αυτό δά και τόν καμαρώνουμε: άπόδειξη τρανή πώς ή Φρόνηση, ή άρχόντισσα δηλ. πού καιρούς και χρόνια μας έχει άφσει, άρχισε νά στέλνει δώ τούς μαντα-

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ 'ΝΟΥΜΑ,

ΛΕΑΝΤΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

τοφόρους της και νά μας τάξει πώς μπορεί νάν τής καπνίσει νά ξαναγυρίσει κ' ή ίδια εδω καμιά μέρα.

'Η νίκη σιό Μαραθώνιο θάταν ή μεγαλύτερη εθνική πληγή, μεγαλύτερη άκόμα κι άπ' αυτήν πού άνοιξε ο Τόφαλος με τά βάρη του. 'Α γιά τις άλλες νίκες μας, τις άτήμαντες—κατά τή Ρωμαϊκή κρίση πάντα—μπροστά σ' αυτή, οι έφημεριδάδες ξελαρυγγιζόντουσαν κάθε πρωί φωνάζοντας «'Η μεγάλη νίκη των 'Ελλήνων», δέ φαντάζεστε τί θά γινότανε αν τήν παίρναμε κι αυτή τή νίκη κι άποδείχναμε έτσι πώς έχουμε δυνατά πόδια — ο Τόφαλος μας τάπόδειξε πώς δέ μας λείπουνε και τά δυνατά χέρια—νάν τά βάλουμε μ' όλον τόν κόσμο;

Οι χιλιάδες Ρωμιόι πού βρεθήκανε τήν Τρίτη τάπομεσήμερο μέσα σιό Στάδιο, κ' οι άλλοι οι άπ' όξω, κ' οι μυριάδες πού θάν τó μάθανε τήν άλλη μέρα με τόν τηλεγράφο, λυπηθήκανε κατάκαρδα πού δέ νίκησε Ρωμιός. Τόσο τó καλύτερο. 'Η λύπη συμαζώνει τó μυαλό, ενώ ή χαρά τó παραστρατίζει. Και χρειάζετανε μιá τέτια μεγάλη λύπη γιά νάν τó χωνέψουμε πιά πώς οι νίκες (έστω και τέτιες νίκες άτομικές, νάν τις πεί κανείς, κι δέ γενικές) δέν παίρνουνται με φωνές και με ρεκλάμες και με «μετάλαβα χτες βράδι και ή θά νικήσω ή θά σκάσω», αλλά παίρνουνται με τάξη και με δουλιά. 'Ο νικητής Σέριγκ, λένε, ένα μήνα αλάκαιρο,

χωρίς νάν τόν πάρει κανείς μυρουδιά, πήγαινε κάθε μέρα σιό Μαραθώνιο και μελετούσε τó δρόμο και κρατούσε σημειώτες κ' έβαζε με τó μυαλό του σημάδια σέ ποιό μέρος τού δρόμου έπρεπε νά τρέξει περισσότερο και σέ ποιό λιγώτερο. 'Ο Ρωμιός, σίγουρος γιά τή νίκη του, έδινε συνέντευξες σις έφημερίδες. Μ' άλλα λόγια, ο Καναδός μελετούσε κι ο Ρωμιός σαλιάριζε. Ποιός είχε δικιο φάνηκε τήν Τρίτη.

Φ. Α.

ΣΕ ΜΙΑ ΠΟΥ ΚΟΙΜΗΘΗΚΕ

Κόρη τετράξανθη, μικρή κιτριούλα δλανθισμένη, Δέ σ' έσφιξεν ή άχαρη του Χάροντ' άγκαλιά. Είπε ή Ξωθιά, χρόνια έκατό νά γέρνης κοιμισμένη, Τί ζήλεψε ως αντίκρισε τά δλόχρυσά μαλλιά. :

Τά έκατό χρόνια θά διαδούν κι' ή αγγούλα δέ θάρ- [γίση, Τό παραμύθι καθώς λέει, πού άπό μακριά θά ρθή, Τού βασιλιά ο μονάκριβος ο γιός, νά σου ξυπνήσει Τό μαγεμένο ύπνο σου, τόν ύπνο τó βαθύ.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ

'Η όραία παιδούλα πού όμορφίες τριγύρω της χα- [ρίσει, 'Αργοκεντρά μέσ' σιούς άνθους τού κήπου, άνθος κι' [αυτή, Σιá ρόδινα τά χείλη της τó χαμογέλοιο άνθίζει, Σιá χείλη της τέτοιος σκοπός, τέτοιο τραγουδι άνθεί:

Τό παλληκάρι δέν πιθό εγώ τάντρειωμένο, Δέν άγαπώ τλόξανθο τού ρήγα τó παιδί. Δέ οέλω μήτε τόν τρανό τó μάγο, εγώ πεθαίνω Και ζυώνω γιά τόν όμορφο τó νιό τραγουδιστή.

ΛΕΑΝΤΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΣΟΥΤΣΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΝΑΡΟΣ

Φαίνεται πώς ή 'Ακαδημία πού δέν έγινε άκόμα σιήν 'Αθήνα, θά συστήθηκε σιήν 'Αλεξάντρεια. 'Ετσι μπορεί νά ξεγηθεύνε λογής γλωσσικά και φιλολογικά μανιφέστα πού μας τινάχτηκαν άπό κείθε τώρα τελευταία. Και φαίνεται πώς, σύμφωνα με τó μεγάλο νόμο τού ξαναγυρισμού, ή πρωτεύουσα των Ητολεμαίων, κοντά σιούς μεγαλέμπορους και σιούς εκατομμυριούχους, ξαναβλήθηκε νά μας γεννήση Καλλιμάχους και 'Αρίσταρχους. Εύτύχημα.

Τις προάλλες διάβαζα σις έφημερίδες μας κήρυγμα από τήν 'Αλεξάντρεια σταμένο γιά μιá «εθνική έκδοση» των έργων τού 'Αλέξανδρου Σούτσου.